

Sygn. akt II Ka 593/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszcuk (spr.)
Sędziowie:	SO Agata Kowalska SO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2021 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk, 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 14 maja 2021 r. sygn. akt II K 1061/20

I. wyrok utrzymuje w mocy,

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

aUZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 593/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 maja 2021 r., sygn. II K 1061/20****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 11 § 2 kk, wyrażająca się w niezastosowaniu w przyjętej kwalifikacji prawnej czynu i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona dwóch odrębnych występków z art. 178a § 1 kk oraz art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk,</p> <p>podczas gdy</p> <p>zachowanie oskarżonego, biorąc pod uwagę dystans jaki przejechał przed wypadkiem, powinno być traktowane jako jeden czyn zabroniony, kwalifikowany z uwzględnieniem konstrukcji art. 11 § 2 kk, względnie jako wyczerpujące znamiona wyłącznie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk przy zastosowaniu redukcji ocen prawnokarnych i uznaniu, że występki z art. 178a § 1 kk stanowi przestępstwo współukarane uprzednio w stosunku do czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budziła ocena prawna czynów oskarżonego z pkt I i II aktu oskarżenia i ich odrębne zakwalifikowanie, jako dwóch odrębnych przestępstw. Postulat wyrażony w apelacji w ramach niniejszego zarzutu był już zgłaszany w pierwszoinstancyjnym postępowaniu. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w rubryce dotyczącej podstawy prawnej wyroku i powodów przyjętej kwalifikacji prawnej na k. 219v wyjaśnił dlaczego go nie uwzględnił, przedstawiając przekonującą argumentację, popartą orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, z jednoczesnym wskazaniem sygnatur wielu judykatów, których Sąd Okręgowy nie był zobligowany przytaczać po raz kolejny, a do których mógł jedynie odesłać skarżącego. Zawarte w nich rozważania są obszerne, wieloaspektowe i szczegółowe wobec skromnej argumentacji skarżącego z uzasadnienia apelacji mającej poprzec rozpoznawany w tym miejscu zarzut. Pogląd, że zachowanie sprawcy kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione (jeden określony w art. 178a § 1 kk, drugi zaś w art. 177 § 1 lub § 2 kk w zw. z art. 178 § 4 kk), nie stracił swojej aktualności i jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie.</p>	

Tego rodzaju subsumpcja ustaleń faktycznych pod powołane wyżej przepisy ustawy karnej stanowi zasadę, zaś ewentualna redukcja ocen prawnokarnych polegająca na przyjęciu, że występki zakwalifikowany z art. 178a § 1 kk stanowi współukarane przestępstwo uprzednie, może być dokonana jedynie wyjątkowo, z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku. W przedmiotowej sprawie stan abstrakcyjnego zagrożenia, spowodowanego prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu w stanie nietrzeźwości był wysoki, a sama odległość geograficzna, którą pokonał oskarżony wraz z pasażerem zanim doszło do zdarzenia, nie była decydująca. Niekwestionowanym pozostawało, iż oskarżonemu w dniu zdarzenia nie przyświecał żaden cel, ani żadna przyczyna z powodu której zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Jego jazda nie miała również określonego geograficznie punktu przeznaczenia, kilkaset metrów dalej. Wręcz przeciwnie – zarówno z wyjaśnień oskarżonego M. K., jak i zeznań M. M. jasno wynikało, że w dniu zdarzenia poszli sobie „pojeździć” i nie mieli określonego punktu przeznaczenia swojej podróży. Zamiar oskarżonego nie dotyczył wyłącznie 300 metrów. Takie okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, prowadziły do wniosku o zasadności odrębnego zakwalifikowania czynu z pkt I a/ o. Taka, a nie inna kwalifikacja prawna całości przestępczych zachowań oskarżonego, implikowała rozważania o współmierności pierwszoinstancyjnej kary w graniach przewidzianych przez ustawodawcę, w tzw. „widełkach” sankcji karnych zawartych w

konkretnych przepisach części szczególnej Kodeksu Karnego, co zostanie omówione kompleksowo w następnej rubryce.		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wyłącznie znamiona jednego występku kwalifikowanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, względnie przy zastosowaniu redukcji ocen art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk, a następnie ustalając w prawidłowy sposób stopień zawinienia oskarżonego, który nie był twórcą stanu zagrożenia na drodze, w oparciu o art. 60 § 2 kk, wymierzenie niższej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia wyrażający się w ustaleniu w oparciu o opinię biegłego, iż obydwójce uczestnicy wypadku w równym stopniu przyczynili się do jego zaistnienia, podczas gdy: a) z opinii biegłego rekonstruktora wypadków drogowych wynika, iż źródłową przyczyną wypadku było nieuprawnione zachowanie pieszego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>b) natomiast ocena biegłego zaaprobowana przez Sąd, o równorzędności stopnia przyczynienia się, należy wyłącznie do imperium kompetencji Sądu, a nadto pozostaje w logicznej sprzeczności z pkt a niniejszej apelacji, co wyklucza mające wpływ na zakres zawinienia oskarżonego ustalenie Sądu, że uczestnicy zdarzenia w równym stopniu przyczynili się do zaistnienia rzeczownego wypadku i powinno mieć wpływ na wymiar kary wymierzonej oskarżonemu.</p>	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pkt a) tego zarzutu obrońca grubą czcionką pokreślił, iż „źródłowq” przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie pieszego. Sąd Okręgowy w ślad za Sądem Rejonowym podkreślić i doprecyzować może, iż „źródłowq, ale nie wyłączną” i od tego punktu należało wyjść rozważając odpowiedzialność karną oskarżonego. Odpowiedzialność za „spowodowanie” wypadku nie ogranicza się jedynie do sprawców wyłącznie winnych lub w przeważającej mierze odpowiadających za dojście do wypadku. Charakterystycznym pozostawało, iż mimo sformułowania tego rodzaju zarzutu, we wniesionej apelacji nie sformułowano wniosku o uniewinnienie oskarżonego. Wniosek odwoławczy obrońcy prowadził zatem do wniosku, iż zdaniem skarżącego przyczynienie się pokrzywdzonego zostało w niewystarczający sposób uwzględnione przy rozważaniach</p>		

dotyczących stopnia zawinienia i wymiarze kary wymierzonej oskarżonemu. Z tym stanowiskiem Sąd Okręgowy nie mógł się jednak zgodzić.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08 kwietnia 2013 r., sygn. II KK 206/12 stwierdził, iż współodpowiedzialni za występki określony w art. 177 § 1 lub § 2 kk (spowodowanie wypadku drogowego) mogą być dwaj współuczestnicy ruchu, a czasem nawet większa ich liczba. Warunkiem takiej oceny prawnej jest stwierdzenie, w odniesieniu do każdego z tych uczestników z osobna, że w zarzuczalny sposób naruszył on, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu, a także, że pomiędzy jego zachowaniem a zaistniałym wypadkiem istnieje powiązanie przyczynowe oraz tego, że istnieje normatywna podstawa do przyjęcia, iż zachowanie uczestnika ruchu powiązane przyczynowo z wypadkiem zasługuje z kryminalno-politycznego punktu widzenia na ukaranie. Ten ostatni wyznacznik odpowiedzialności oceniać należy według kryterium, w myśl którego przypisywalny jest tylko taki skutek, który został przez danego uczestnika ruchu spowodowany w wyniku sprowadzenia przezeń niedozwolonego niebezpieczeństwa (ryzyka) jego powstania albo istotnego zwiększenia ryzyka już istniejącego (a będącego np. wynikiem zachowania innego współuczestnika ruchu) – oczywiście w razie zrealizowania się tego właśnie niebezpieczeństwa (ryzyka) w postaci skutku spełniającego znamiona typu czynu określonego w art. 177 § 1 lub § 2 kk (Biul.PK 2013/4/7-16, OSP

2014/6/63, KZS 2014/6/25, LEX nr 1311397).

W przedmiotowej sprawie kapitalne znaczenie miało ustalenie, że obaj uczestnicy wypadku przyczynili się do zaistnienia zdarzenia w równym stopniu, jak również ustalenie, iż między zachowaniem oskarżonego M. K., polegającym na naruszeniu aż 3 zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym: zasady jazdy rozważnej i ostrożnej, zasady zachowania trzeźwości oraz zasady ograniczonego zaufania a zaistnieniem wypadku, wskutek którego pokrzywdzony pieszy C. L. zmarł kilka dni później, istniało powiązanie przyczynowo-skutkowe, które stanowiło ono *condicio sine qua non* całego zdarzenia. Pierwszoinstancyjna ocena opinii biegłego w tym względzie była zgodna z art. 7 kpk. Poczynienie tego rodzaju ustaleń faktycznych należało do Sądu I instancji i z obowiązku tego Sąd ten wywiązał się wzorcowo, uznając opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych za pomocną i zasługującą na obdarzenie jej przymiotem wiarygodności. Kwestionowanie przez obrońcę stopnia zawinienia oskarżonego, przy naruszeniu przez niego nie jednej, ale aż trzech wyżej wymienionych zasad ruchu drogowego, było działaniem zupełnie bezskutecznym. Dodatkowo, poza powyższym, pamiętać należało także, że nietrzeźwy oskarżony w dniu zdarzenia kierował pojazdem jednośladowym bez wymaganych uprawnień, dodatkowo bez aktualnych badań technicznych pojazdu, a zatem w świetle powyższych okoliczności w ogóle nie powinno go być go na drodze. W dniu 19 lipca 2020 r. mógł być wyłącznie pasażerem a nie

kierowcą. Oskarżony i jego pasażer w ogóle nie kwestionowali również tego, że pieszy – znacznie starszy od nich pokrzywdzony, poruszający się środkiem jezdni, był dla nich widoczny z daleka. Te okoliczności miały decydujące znaczenie przy ocenie stopnia zawinienia po stronie oskarżonego.

Ustosunkowując się bezpośrednio do twierdzenia obrońcy o wymierzeniu oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej, wskazać należało, iż w ocenie Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy, karą rażąco surową nie jest najłagodniejsza rodzajowo kara 100 stawek dziennych grzywny, po 20 zł za czyn z pkt I a/o oraz 2 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt II a/o. Obrońca nie przedstawił żadnych argumentów za złagodzeniem kary za czyn z art. 178a § 1 kk, argumentów tego rodzaju nie dostrzegł również Sąd Okręgowy.

Rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem, o którym można mówić jedynie wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia realizacji celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę za czyn przypisany mu w pkt II zaskarżonego wyroku uwzględnił okoliczności zarówno te dla niego obciążające, jak i przemawiające na

jego korzyść, o czym przekonuje zarówno sam wymiar orzeczonej sankcji, jak i treść pisemnych motywów wyroku. Jednocześnie Sąd nadał im właściwą rangę i znaczenie. Argumenty skarżącego dotyczące stopnia zawinienia oskarżonego zostały omówione powyżej i jednoznacznie ocenione przez Sąd Okręgowy jako bezzasadne. To, że tendencja stężenia alkoholu była w fazie eliminacji nic w tej kwestii nie zmieniło, skoro w dalszym ciągu do czynienia mieliśmy ze stanem nietrzeźwości, o jakim stanowi art. 115 § 15 kk. Pomoc udzielona pokrzywdzonemu, skrupa, przeproszenie rodziny pokrzywdzonego, jak również warunki i właściwości osobiste oskarżonego, jego linia życiowa i dotychczasowa niekaralność zostały w dostatecznym stopniu uwzględnione w rozstrzygnięciu o karze za czyn z pkt II a/o. Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku (k. 222) przyznał, że kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego jest surową, aczkolwiek brak było podstaw do stwierdzenia, iż jest karą „niewspółmiernie surową” w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, a tylko wówczas jej wymiar mógłby zostać skorygowany w postępowaniu odwoławczym. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 8 lat, mimo, iż w świetle art. 42 § 3 kk mógł orzec go dożywotnio, dochodząc do przekonania, iż w przedmiotowej sprawie zachodził wyjątkowy „wypadek, uzasadniany szczególnymi okolicznościami”, o których stanowi w/w przepis. Zdaniem Sądu Okręgowego, do tego konkretnego rozstrzygnięcia należało odnieść całą argumentację obrońcy

<p>dotyczącą wskazanych przez niego okoliczności łagodzących, która - o ile nie miała wpływu na prawidłowość ustalenia stopnia zawinienia oskarżonego i wymiar kary zasadniczej, miała znaczenie i została w wystarczającym stopniu uwzględniona poprzez orzeczenie przez Sąd I instancji wobec oskarżonego 8-letniego, a nie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. W tej konkretnej sprawie, wszystkie okoliczności obciążające oskarżonego powodowały, iż nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 2 kk, jak postulował obrońca oskarżonego, nastąpiłoby w kierunku rażącej łagodności, a przez to nie możliwej do zaakceptowania pobłażliwości, w szczególności przy uwzględnieniu tragicznych skutków zdarzenia (śmierci pokrzywdzonego) i celów prewencji generalnej. Kara wymierzona oskarżonemu ma mieć również walor odstraszący innych potencjalnych sprawców, którzy byliby gotowi bezrefleksyjnie iść w ślady oskarżonego i mimo uprzedniego spożywania alkoholu decydować się na przejażdżki dla rozrywki, nie zważając na zagrożenie jakie stwarzają na drodze dla innych uczestników ruchu drogowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wyłącznie znamiona jednego występku kwalifikowanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, względnie przy zastosowaniu redukcji ocen art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk, a następnie ustalając w prawidłowy sposób stopień zawinienia oskarżonego, który nie</p>	<table> <tr> <td data-bbox="580 1574 1024 2056"> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> </td><td data-bbox="1024 1574 1481 2056"></td></tr> </table>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			

był twórcą stanu zagrożenia na drodze, w oparciu o art. 60 § 2 kk, wymierzenie niższej kary.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		

-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję, stwierdzając, że wydatki tego postępowania poniesie Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawiała sytuacja rodzinna oskarżonego, posiadającego na utrzymaniu niepracującą żonę oraz dzieci, wprowadzenie mu do wykonania kary bezwzględnej pozbawienia wolności, jak również uznanie prymatu uiszczenia przez oskarżonego kary grzywny, nawiązki na rzecz J. L. (żony zmarłego pokrzywdzonego) oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Koszty sądowe, jakie winien on uiścić zgodnie z wyrokiem I instancji, także były już dość wysokie.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary – za czyn z pkt I a/o		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana